

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

5. De iis qui tenentur Præceptum Ieiunij observare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

CAPVT V.

De iis qui tenentur Præceptum Ieiunij
obseruare.

MNES Christiani ieiunij præcepto obstringuntur completo vigesimo primo anno. Quia causa huius præcepti in omnibus locum habent: omnes enim indigent castigatione carnis, ut spiritus illius ritui sit subiecta, satisfactione pro peccatis, & amor Christi ad orandum mentis aptitudine. D. Tho. 2. 2. qu. 147. a. 4. & omnes.

Etiam iustos, & perfectos, vel eos, qui ieiunio non egent, hoc præceptum obligat. Sic in Concilio Viennensi relato in Clement. Ad nostrum de heretic. definitur. Vbi damnantur Begardi, & Beguini asserentes, iustos, ac perfectos ad seruanda Ecclesiæ ieiunia non obligari. Ratio autem est, quia in nullo potest cessare finis ab Ecclesiâ intentus, licet enim causa impulsiva ad indicendum ieiunium videatur esse carnis contra spiritum rebellio, non tamen intendit solum domare carnem, sed etiam abstinentie exerceri virtutem, meritum ieiunantis accrescere, & pro peccatis geri satisfactionem. Verum etiam hoc in sententia illorum, qui edocent, cessante fine legis etiâ in particulari, cessare legē respectu illius, in quo cessat. Quia tunc solum definit lex obligare, quando cessat eius finis adæquatus, quod si aliquis remaneat, minime cessat obligatio. §. Affinitatis, & §. Sacramentum, in fine de nuptiis. Valent. 2. 3. d. 9. q. 2. p. 2. Moltes p. 1. sum. c. 4. n. 14. Angles florib. de ieiun. diff. 1. Pasqualig. decif. 31. & 32.

Ieiunandi præcepto quis per alium non potest satisfacere. Quia obligatio ieiunij personalis est, ut potest ab Ecclesiâ imposita, ad affligendum corpus, & carnem edomandam. Ieiunium tamen, quatenus satisfactorium est, poterit per alterum exerceri. Quia satisfactio vnius potest pro altero applicari. Non enim est aliud, quam debitum soluere, quod quis pro alio gerere potest. Excipere ieiunia pro penitentia à Confessario imposita. Quia non solum imponuntur, ut satisfactoria, sed etiam ut corporis punitiva in delictorum poenam, qui effectus non habentur, si ieiunia per alios impleantur. Reginal. libr. 4. numer. 187. Bonac. de præc. Eccl. dub. ultim. q. 1. pun. 6. n. 2. Azor. 10. 1. d. 7. c. 1. q. 7.

Vigessimus primus annus, à quo completo ieiunium obligat, non debet à momento ad momentum computari, ut si quis illum manē hora octaua impleuit, in reliquo diei ieiunare teneatur. Quia ieiunij præceptum respicit totum diem, ut obiectum indiuiduum, non autem partem: & ideo qui per aliquam diei particulam exemptus à ieiunio fuit, totaliter die illa à ieiunij onere liberatur. Et hoc ex receptiore sententia verum, licet quis annum vigesimum primum paruo tempore post media in noctem præcedentem diem ieiunij compleat. Quia adhuc præceptum non afficit totam diem, & ipse ratione illius exigui temporis accipit illum diem, ut à ieiunio exemptum, & in possessione. Eschob. & Mend. Theol. Moral. Tom. VI. P. II.

confirmatur. Sancius in select. d. 54. n. 4. Pasqualig. decif. 252. Naldus v. Aet. n. 3. Diana p. 1. tr. 9. resol. 49. & alij.

Attamen si quis annum vigesimum primū Quadragesimæ initio aut circa medium compleat, ad ieiunium sequentibus diebus tenetur. Quia præceptum ieiunandi tota Quadragesima non est vnus indiuisibile, sed vnus integrale constans ex pluribus præceptis affixis singulis diebus: vnde etiam est diuisibiliter, & per suas partes seruandum. Filliuc. tr. 2. 7. p. 2. n. 11. Lezana v. Ieiunium, n. 6. Sanch. l. 5. consil. 1. dub. 2.

Qui die aliquo ieiunare nō potest, nō tenetur aliquid aliud loco ieiunij persolvere. Quia lex non magis obligat, quam verbis exprimit: lex autem hæc imponit tantum ieiunium, non autem aliquid aliud; nec adest aliud præceptum ad id obligans, quando non ieiunatur. Vnde nec alio die ieiunare tenetur. Quia tunc ieiuniū, cū sit pro certo die statutum, est onus diei, nisi forte virtute alicuius privilegij ieiuniū in alium diem transtulerit. Nauar. sum. c. 21. n. 22. Bonac. de præcept. Eccl. d. ult. q. 1. pun. 6. m. 3. Pasqualig. decif. 39. & 184. Leth. l. 4. c. 2. dub. 3. n. 18. Reginal. l. 4. n. 188.

Præceptū Ecclesiæ de seruando ieiunio obligat ad mortale, si absque causa violetur, quamuis id non ex consuetudine, sed ex aliqua tentatione & semel tantū fiat. Quia res præcepta capax est huius obligationis, & Ecclesiâ absolute id præcipit. Et quia violatores ieiunij Quadragesimalis absque causa legitima, poena excommunicationis puniuntur, can. 68. Apostol. & alii Cōciliis: poena autem grauis, ac præcipue excommunicationis nō imponitur, nisi vbi lethale piaculum adest. Id etiâ ex cap. Ieiunia, & ex cap. Quadragesima, colligitur D. Tho. 2. 2. q. 147. a. 3. Nauar. sum. c. 21. n. 3. Syluest. v. Ieiunium, q. 1.

At si quis putaret, iustā non ieiunandi causā subesse, non peccaret saltē lethaliter, licet falleretur, modo non esset crassa ignorantia. Quia quando censetur adeste causa iusta non ieiunandi, intentio nec indirecte contra legē fertur: imo operatio est secundum rectā rationē, recta enim ratio dicitur, licere ieiunij solutionē, quando causam sufficientē subesse existimatur. Bonac. de præc. Eccl. d. ult. q. 1. pun. ult. n. 20. Pasqualig. decif. 351. Toler. l. 6. c. 4. Sylui. 2. 2. ques. 147. art. 4. Fernandez part. 2. cap. 8. §. 2. num. 14.

CAPVT V.

De diebus, quæ ex Ecclesiâ præscripto, aut ex consuetudine, voto, &c. est ieiunandum.

MNIA Ecclesiæ ieiunia, etiam Quadragesimæ de iure humano sunt instituta, eoque solo obligant. Quia ordinationes Apostolorum, quas ipsi ut Ecclesiarum Rectores præscribere, sub iure humano loquantur.

G 2 com.

SCOBAR
col. Mor.
VII. VII.
E. IV
6